

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 169. Quia nescio hominem istum quem dicitis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

bilem elegit, & quidem urbem pessimi nominis Nazareth, de qua proverbium erat, dubitantium an ex ea posset aliquid esse boni. Sed Christus qui venerat sanare, non intendit honorari, sed potius honorare, & de vili efficere gloriosum siue eligere infirma, vt confunderet fortia, quod est proprium Saluatoris. Cum igitur Petrum Apostolum ministri Galilæum ceperunt vocare, & ille negare, facile videtur, cur ceperit ibi anathematizare, & iurare, vbi antea ei sufficiebat simpliciter negare.

Domine Deus fateor hodieque ita contingere, quod aliqua Provincia, vel merito suo, vel aliqua persuasione populari sint vel ridicula, vel magis exposita sannis & probris aliorum; similiter & vna Ciuitas vel Pagus in provincia qualibet fere sit obiectum caullationum, & iocis ac sarcasmsis exposita: ego tamen potius adlaborabo, vt vnumquemque hominem ex tali loco oriundum æstimem, non famæ huiusmodi libra, sed suomet pondere, quia video quod iste aculeus ex patria S. Petro successerit negotium, qui illa sentiens se stimulari ad iuramenta & anathematismos dicendos peruenit. Absit, vt huiusmodi causam alicui prudens sciens præbeam.

§. 168. *Ille autem cepit anathematizare & iurare. v. 71.*

Quales fuerint isti anathematismi illaq; iuramenta, tu scis Domine, nos ex usu hominum possumus coniectare, nempe vel se vel obijcentes sibi Galilæismum deuouisse, forte & Galilæos ex.gr. per me licet malis genius Galilæos asportet & me, si noui hominem quem vos mihi obijcitis. Sed & tibi Christe millies dico laudem, quod sicuti non horruisti Virginis vterum, sic nec Galilæismum, eo tempore satis probrosum, sed eum allumendo in quantum erat bonus, emendasti in quantum erat malus.

Domine labia mea aperies & os meum annuntiabit laudem tuam & benedicam te in omni tempore, semper & laus tua in ore meo erit non mendacium, non turpiloquium, vaniloquium, stultiloquium, non iurgium non iuramentum, nec anathematismos nisi peccatis.

§. 169. *Quia nescio hominem istum quem dicitis.*

Quid loqueris Petre? delirasne? vel præsens tibi es? vbi conscientia? vbi intellectus tuus? vbi veritatis testimonium quod de homine hoc pronuntiasti ipso te interrogante: *Quem dicunt homines esse filium hominis, tu omnium nomine Apostolorum, vt Caput Ecclesiæ futurus respondisti & declarasti eum eundem hominem, non esse Ioannem Baptistam. Non Eliam, non Ieremiam, aut ynum ex Prophetis, sed esse Christum filium Dei viui,*

Quæ

Quomodo ergo modo eum ignoras? cur non talem declaras, amplius, sed è contrario negas eum nosse, quem modo adhuc sequeris, cuius defendendi gratia paulo ante in horto extendisti gladium, & seruum Pontificis vulnerasti, cœnam & Pascha præparasti, cum eo in mensa comedisti? Quis ante institutionem venerabilis Sacramenti lauit tibi pedes eosque exosculatus est, nonne hic homo? Quis tibi portexit sub specie panis, & vini corpus & sanguinem eius? nonne hic ipse homo. Quis tibi dixit & prædixit; *Petre, orauit pro te, vt non deficiat fides tua, & tu aliquando conuersus confirma fratres tuos?* Et, *antequam Gallus cantet ter me es negaturus hac nocte?* nonne hic homo! quomodo ergo dicis? *Quia nescio hunc hominem.* O Petre si non est hoc mentiri nescio quid est mentiri. Nam falli te, siue putare quod non noueris illum, dicere non audeo.

Ecce, Medici, ait August. completa est prædictio. ægroti conuicta præsumptio: non enim factum est, quod æger prædixerat: *animam meam ponam pro te, sed factum est, quod ille prædixerat: ter me negabis.* Euangelistæ concorditer negationem Petri scripserunt dicit S. Chrylost. non discipulum accusantes, sed nos erudire volentes, quantum malum sit, non totum Deo concedere, sed in semetipso confidere illa etiam de causa minutim hæc esse conscripta, vt legentes intelligant quales ante Christi resurrectionem & aduentum Spiritus Sancti Apostoli fuerunt, & quales posteaquam virtutem ex alto acceperunt, effecti sint. Inuictos enim animo, vere diuinis homines illos fuisse constat, antea verò, quam imperium mortis à Salvatore destructum esset, terribilis erat illis moriendi formido, nam cum Spiritum adhuc non haberent, nec superna gratia erant roborati, humana pusillanimitate detenti, metu patiendi vt homines frangebantur. Et quemadmodum ferrum, quamuis per se durum sit, lapidibus tamen facile retunditur, nisi liquore quodam firmetur, sic animus hominis, etiamsi virtutis amore cuncta pericula speret se iactet, asperitate tamen certaminum vincitur, nisi sancti Spiritus gratia sit roboratus. Imbecilliores igitur antea, vt homines, Apostoli fuerant; sed Spiritus gratia infirmitatem postea humanam superatunt, ad inuictum animum robore spiritus confirmati. Infirmitas ergo discipulorum ad gloriam Dei conscripta est, qui paruitatem nostræ naturæ ad inexpugnabile turris erexit robur, Erit autem, quod vni sanctorum accidit, maxime nobis consolationi. Hinc enim discimus nulla nos desperatione affici debere, fragilitatem humanam considerantes; sed confidere potius debemus, credentes robur ab illo nos habituros, qui diligentibus se neruos ad virtutem & vires largitur.

O Bone Iesu quanto cum dolore vidisti illam electi discipuli tui fragilitatem & malitiam, qua sicut homines timidi mendacia mendacius cumulabat, exiguam hominum indignationem, plus quam te Deum, timens, quæ eo maior erat & detestanda magis quo maiora dona hæctenus à te perceperat: merebatur ergo vt in puncto ad infernum deturbaretur, sed tua misericordia est seruatus. At quid de alio iudico? de me ipso iudicabo. qui post tot & tanta, à te accepta, dona, post tot instructiones, & postquam omnia illa, quæ Petro & alijs sanctis acciderunt legi & cognoui tam facile te mentiendo adhuc subinde nego, si non verbo saltem opere. Et quidem Petrus timore mortis, & ego timore exiguæ forte hominum offensæ, vel complacentiæ, aut intuitu leuis alicuius commodi aut delectationis. Mirarer quod tam subito Petrus post tot dona & promissa te negasset, nisi Euangelium testaretur, sed & nisi experientia indies nos conuinceret (prò dolor) ægre de nobis tantum fragilitatem crederemus.

§. 170. *Et statim gallus iterum cantauit. v. 72.*

Ita vt Petrus cum cantum iam audiret bene, & perciperet animo, recordareturq; Christi verborum, quæ ei incredulo prædixerat. *priusquã gallus caneret te me es negaturus*, inde moueretur ad contritionem, pœnitentiam ageret, & reconciliaret se iterum Deo, auulam & malam societatem fugiendo, addit autem Euangelista, & *statim gallus cantauit*, insinuando vt primum iurando abnegasset Christum, statim & sine mora gallum cantasse quo cantumoueretur ad amplius non peccandum, sed recantandum verba negationis nec persistendum in peccato suo sed fugiendum, dolendum, pœnitentiam agendum, agnosceretque veritatem doctrinæ Magistri sui, bonitatem, & clementiam, nolentis eum perdere, vt in ijs peccatis moreretur, sed ad omnium peccatorum consolationem & exemplum pœnitentiam ageret, & saluaretur.

§. 171. *Et recordatus est Petrus verbi quod dixerat ei Iesus. v. 72.*

Quæri solet, cur Christus permisit Petrum sic turpiter cadere, quæ rior inuenio causas, *primo* quidem ad nostram instructionem, vt scilicet nullus amodo præsumat, de propria iustitia & virtute, quantacunque virtute aut sanctitate polleat, præferrim cum viderit talem ac tantum virum sic cecidisse. 2. vt nullus quantumcunque malus aut peccator existat, desperet de venia, animaduertens quod Petrus post tantum flagitium suum Christo factus Ianitor & clauicalarius regni cælestis, atque caput ac Princeps fratrum suorum. 3. autem vt sciret postquam esset alijs Prælatus comparati cæteris peccantibus: vnde S. Greg. *Considerandum* inquit, *nobis est, cum* Chri-